

Справа Антоника

Вироком Печерського районного суду від 28 грудня 2000 року, журналіст Антоник Руслан Ярославович, який бездоганно характеризується, засуджений за ст. 94 КК України до 13 років позбавлення волі з відбуттям покарання в колонії посиленого режиму.

Антоника визнано винним у тому, що 19 травня 2000 року, в період часу з 19.30 до 20.00, перебуваючи в Маріїнському парку в стані алкогольного сп'яніння, він випадково зустрів на пішохідній алеї незнайомого йому бізнесмена Т. (зятя значного українського садівника Г.), в процесі спілкування з яким після взаємних образ, викликаних обуренням сексуальною орієнтованістю Антоника Р.Я., на ґрунті виниклих особистих неприязних стосунків, з метою вбивства Т. дістав з лівої кишені брук ніж, яким наніс останньому 5 колото-різаних поранень різних частин тіла. Від цих поранень наступила смерть Т.

Після вбивства Антоник намагався з міста події втекти, але був затриманий заступником начальника Печерського РУГУ МВС України в м.Києві Гаврилюком В.Д., який прибув близько 20.15 до Маріїнського парку. Судами всіх рівнів позиція захисту та об'єктивна оцінка великої низки порушень та нестиковок на стадії досудового слідства включно до жакливого побиття як Антоника, так і свідка повністю проігнорована.

Тіло Т, як зазначено у вирокі, було виявлено о 20 год. 15 хв., й одразу ж було затримано запідозреного у вбивстві Р.Я. Антоника разом зі О.К.Волковським на тій підставі, що вони виходили з кущів. З цього випливає, що приблизно тоді тіло з п'ятьма колото-різаними пораненнями було оглянуто. Відповідно до висновку судово-медичної експертизи № 143/1956, наведеному у вирокі, "смерть Т. наступила приблизно за дві години до моменту огляду трупа (тобто приблизно в 20 годин). Невизначеність фрази (о 20 годині настала смерть чи о 20 годині труп було оглянуто) дає підстави для подвійного її тлумачення. Якщо Т. помер за дві години до того, як труп було знайдено, що найімовірніше, то Руслана Антоника о вісімнадцятій годині на території Маріїнського парку не було. Якщо смерть настала в момент огляду тіла (тобто о 20 годині), то виникає запитання: коли ж на Т. було вчинено замах? У тому ж висновку судово-медичної експертизи написано, що "Смерть Т. наступила через короткий проміжок часу після отримання ушкоджень (до 30-40 хвилин)". Інакше й бути не могло: адже, як показав огляд місця трагедії, поранений спромігся пройти стометрівку, закривавивши її. Отже, і за цією версією вбивство сталося не пізніше як о 19 год. 30 хв. Як засвідчує пред'явлений на суді касовий чек, о 19 год. 24 хв. Антоник перебував у кафе "Тарасик", що на розі вулиці Інститутської і Кріпосного провулку, за чашкою кави, 50 г горілки та склянку мінеральної води: отже, він має алібі і в цьому випадку. Спроби суддів обґрунтувати вирок це алібі тільки підтверджують.

Судом було використано свідчення єдиного свідка О. К. Волковського, котрий, як це зазначено у судовому вирокі, є олігофреном з помірними ознаками дебілізму та, згідно до заключення експертизи, має легку навіюваність. Ножа, яким Антоник нібито завдав смертельних поранень Т., не знайдено і в суді не представлено, місце розташування кривавих плям на одязі підсудного не означено, й всі речові докази за рішенням суду знищено.

22 травня 2000 року кримінальна справа була направлена до Печерської прокуратури, а 23 травня 2000 р. журналіста було жорстоко побито співкамерником, внаслідок чого дістав численні побої, м'який струс мозку, гематому очей та потрапив до лікарні.

Слід зазначити, що в частині 3 ст. 398 КПК говориться, що при вирішенні питання про наявність зазначених у частині 1 цієї статті підстав суд касаційної інстанції керується статтями 368-372 цього Кодексу, а в ст. 368 і 369 перелічені ознаки однобічності або неповноти дізнання, досудового чи судового слідства, а також – невідповідності висновків суду першої інстанції фактичним обставинам справи, серед яких зокрема такі ознаки:

- 1) коли не були допитані певні особи, не були витребувані і досліджені документи, речові та інші докази для підтвердження чи спростування обставин, які мають істотне значення для правильного вирішення справи;
- 2) коли не були з'ясовані з достатньою повнотою дані про особу засудженого;
- 3) коли висновки суду не підтверджуються доказами, дослідженнями в судовому засіданні;
- 4) коли суд не взяв до уваги докази, які могли істотно вплинути на його висновки;
- 5) коли при наявності суперечливих доказів, які мають істотне значення для висновків суду, у вирокі не зазначено, чому суд взяв до уваги одні докази і відкинув інші;
- 6) коли висновки суду, викладені у вирокі, містять істотні суперечності.

Саме на такі ознаки невідповідності висновків суду фактичним обставинам справи і однобічності та неповноти досудового і судового дослідження посилалися адвокати у касаційних скаргах. Але колегія з трьох суддів Верховного Суду України зовсім не розглядала цих і подібних доводів, помилково відносячи їх до таких, які частиною 1 статті 398 КПК не віднесені до предмету розгляду касаційного суду.

Крім того, згідно з ч.1 ст. 398 КПК, підставами для скасування вироку є істотне порушення кримінально-процесуального закону і неправильне застосування кримінального закону.

Таке зухвале ігнорування норм права полягає у тому, що справжньою причиною засудження саме Р.Антоника є той факт, що було вбито бізнесмена Т. – родича великого посадовця, а правоохоронці, не маючи змоги розкрити злочин та викрити справжніх злочинців, повинні були якомога швидше звітувати про його розкриття. А далі вступає у силу звичайне виконання вказівки „незалежною прокуратурою та незалежними судами”.

Не маючи можливості отримати справедливе судові рішення в Україні, справу подано до Європейського суду з прав людини.